

No sé com ha pogut passar

Text: Lourdes Campuzano

Il·lustracions: Estudi Nimau.
Il·lustració infantil i juvenil.

No sé com ha pogut passar però el meu avi ha desaparegut. Sí, sí, desaparegut!!!

Ahir, quan vaig marxar es va quedar assegut a la butaca, com sempre, tot llegint el diari, i avui, quan he tornat, ja no hi era. L'he cridat: Avi! Avii! Aviiii!... però l'avi no m'ha respost.

He anat de seguida a mirar darrera la cortina del menjador no fos que s'hagués amagat allà per donar-me una sorpresa, com fa de vegades, però no hi era.

He anat de seguida a l'habitació no fos que hagués decidit començar a construir una tipi amb un llençol i ja hagués arreplegat tots els pals d'escombra de casa per, quan jo arribés, convertir-los en cavalls sobre els que recorreríem el passadís tot jugant a indis. Però tampoc hi era.

Llavors he entrat al lavabo pitant i he obert la porta de l'armari on la cosina Paula li va enganxar un paper ben gros per recordar-li que no sortís de casa sense les dents... però deu haver sortit perquè les dents no hi són...

—“On és l’avi?”, li he preguntat al pare.

—“Al cel.”

— “Al cel? No pot ser! Com pot haver-hi anat si el metro va per sota terra, els cotxes no volen i els avions van tan ràpid que no s’aturen als núvols?”

El pare no ha sabut què dir-me i jo he sortit corrents decidit a trobar el meu avi allà on fos. He començat a córrer per agafar impuls i he saltat amb totes les meves forces per enfilat-me a un núvol... Però el núvol se m’ha escapat d’entre les mans i he acabat clavant-me una bona plantofada al cul.

“Això és que no he agafat prou impuls”. He engegat a córrer de nou, he baixat fins la vall més profunda per agafar empenta i he pujat a tota velocitat a la muntanya més alta per intentar atrapar aquell núvol escorredís... però se m’ha tornat a escapar i aquest cop la culada ha estat de campionat!

Decebut i amb el cul ben adolorit, he tornat cap a casa. Estava tan esgotat que només arribar, m’he assegut al sofà i he aclucat els ulls. Llavors he sentit una música molt llunyana que em resultava familiar. “Ostres, aquesta cançó tan bonica me la cantava la mare quan era només un nadó!”

Encara estava intentant recordar la lletra de la cançó quan he vist passar davant meu un vell i atrotinat peluix de color marró. “Gua gua! Ets el gua gua, oi? Quant de temps sense veure’ns! Que no te’n recordes de mi?” L’he cridat i el peluix s’ha girat i m’ha somrigut. No esperava menys del meu primer peluix...

Hauria estat una bona estona jugant amb el Gua gua, com quan era ben menut i dormia abraçat a ell, però he hagut de sortir pitant perquè acabava de veure el meu avi! Estava assegut a una butaca llegint el diari, com si res. Quan ha sentit que el cridava, m’ha mirat i m’ha somrigut.

—“Però, avi, com se t’acut marxar sense dir res? Tornem a casa que és tard i el pare s’enfadarà”. L’avi no parava de somriure però no movia ni un dit.

—“El pare m’havia dit que te n’havies anat al cel...”

— “Al cel? Bé, als grans els agrada dir-ho d’aquesta manera...”

—“????”

—“Seu i t’ho explicaré. Recordes aquell cotxe teledirigit que et van portar els reis quan tenies cinc anys?”

—“I tant que el recordo. Era una passada! Corria molt!”

—“Fins que un dia es va espatllar. Te’n recordes?”

—“Sí, se li va trencar una roda... però el papà el va arreglar”.

— “Sí, però llavors ja no va funcionar mai igual. Corria però no tant com al principi...”

—“Ja...”

—“I després va venir quan va caure a la piscina...”

—“Sí, i llavors es va espatllar del tot i no hi va haver manera d’arreglar-lo. Però per què m’expliques tot això ara?”

— “Perquè als humans ens passa una mica el mateix. El nostre cos és com una màquina. De vegades ja naixem amb alguna cosa que no rutlla bé. D’altres, el cos s’espatlla de seguida, quan encara som nens o joves, i, en el cas de la majoria de les persones, al cap dels anys, quan són grans. I encara que sovint els metges aconsegueixen reparar-lo arriba un moment que ja no hi ha manera. Deixa de funcionar per sempre. Mor. Als grans els agrada dir que tots els cossos que s’espatllen van al cel però en realitat venim al món dels records perquè continuem en el pensament de les persones que ens han estimat i que sovint pensen en nosaltres”.

Estava ben engrescat tot conversant amb l’avi quan, de sobte, un soroll molt fort ha distret la meva atenció. “Pau, on t’havies ficat?”. Era el meu pare i em mirava ben enfadat.

“No t’ho creuràs, papà. Sembla de bojós però l’avi no és al cel! S’ha ficat al meu cap i ara no vol sortir! Diu que se li ha espatllat el cos i se n’ha anat a viure al món dels records!”.

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

